

[Grünbaum.]

trangsbestemte sociale ydelser, hvor der unægtelig har været mange problemer, ikke mindst for de sociale myndigheder.

Man sad i sin tid og beregnede skat på hver enkelt social ydelse og havde dér et meget stort administrationsapparat. Det blev ændret noget i 1972, da man gik over til kun én gang om året at foretage disse beregninger, og man har i finansministeriet, nu ministeriet for skatter og afgifter, fortsat interesseret sig for at føre denne forenklingsprocedure videre. Det er så det, der ligger i skatteministerens lovforslag. Når man nu har dette system med, at de sociale myndigheder udbetaler en trangsbestemt social ydelse og så beregner en kildeskat, som man så i virkeligheden betaler også, hvorefter alt dette skal ind i et stort beregningsmaskineri, for at det såkaldte slutopgør kan passe for de enkelte skatteydere, er det meget naturligt, at man siger: ja men kære venner, kan vi ikke afskaffe alt dette bogholderi? Det vil jo principielt ikke kunne give det offentlige noget provenutab. Nu ved jeg godt, at der kommer et vist provenutab, fordi man ikke 100 pct. kan tilpasse det til det system, man har nu, men principielt skulle det ikke give noget provenutab, for det offentlige betaler i øjeblikket skatten for disse trangsbestemte ydelser og har så hele dette regnearbejde, der er generende også for skatteyderne i øvrigt.

Det er der, så vidt jeg har forstået, almindeligheden om her efterhånden i folketinget. Det har været drøftet nogle gange, men jeg forstod da på debatten i juni måned om det forrige forslag, som skatteministeren fremsatte, at der var bred tilslutning her i folketinget til selve det princip, der ligger i lovforslaget: skattefriheden for de trangsbestemte sociale ydelser, og at spørgsmålet så i og for sig kun er at finde frem til den teknik, der skal bruges, finde den teknisk bedste løsning.

Det forslag, der blev fremsat forrige gang, og som var til første behandling i juni måned, havde ganske givet den skavank, at den familie, der fik de trangsbestemte sociale ydelser, både fik en skattefri ydelse, der godt i vore dage kan være ret betydelig, og desforuden skulle have det fulde personfradrag i den øvrige indtægt ved slutskatteberegningen, når året var gået. Man kan jo nok sige, at

det er lidt voldsomt både at have skattefrihed for måske en stor social ydelse og så også have det fulde personfradrag i den indtægt, man har haft ved siden af. Det kan være f. eks. 20.000 kr. i social understøttelse, og så kan det være 30.000 kr. i arbejdsindtægt, som jo så bliver næsten helt skattefri i det hele. Det kan være lidt urimeligt over for andre skatteydere, som måske bor i nærheden af dem, og som også har 50.000 kr., men som almindelig arbejdsindtægt.

Det er grunden til, har jeg forstået, at ministeren har ændret sit forslag fra juni måned til det, der foreligger i dag, og det kan jeg kun være tilfreds med og hilse velkommen. Nu siger man: ja vel, man skal have et vist personfradrag foruden, men der skal tages hensyn til, at man har haft denne skattefrihed for de sociale trangsbestemte ydelser, og så skal personfradraget reduceres efter en eller anden formel. Det kan jeg på mit partis vegne tiltræde. Vi regner med, at den positive indstilling og holdning her i folketinget fortsat er til stede over for et forslag af denne karakter.

Jeg vil kun rejse ét spørgsmål her ved første behandling over for ministeren, og det er spørgsmålet om, hvorfor man nu skal have denne overgangsordning fra 1. april i år til 1. januar næste år. Hvorfor egentlig? Bistandsloven træder jo i kraft 1. april 1976, og det var det mest praktiske, hvis man kunne sætte denne ordning i kraft også fra 1. april 1976. Jeg kan ikke rigtig se — men der kan være ting, jeg ikke kender tilstrækkeligt til — at man ikke skulle kunne sætte den i kraft allerede 1. april 1976, og jeg spørger ministeren, hvilken stilling han har hertil.

Jacob Sørensen (V):

Der er jo her tale om genfremsættelse af et lovforslag fra foråret i en forbedret udgave, så vidt jeg kan skønne.

Nu har hr. Grünbaum grundigt redegjort for de uheldige omstændigheder ved det system, vi kører med i øjeblikket, så det skal jeg undlade at komme ind på. Det ville efter min opfattelse være rart, om vi kunne løse denne rebus på en hensigtsmæssig og en rimelig måde, så vi kunne komme væk fra de mindre hensigtsmæssige fremgangsmåder, som man tvinger administrationen til at anvende i øjeblikket. Det er endog sådan, at der er institutioner, som har det endnu van-